

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XX. Salvatoris apertum latus, esse peregrinorum sepulturam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

eunt, sed libant omnes; & quos probârint, horum folia
singula sagaci osculo sollicitant, diligentia incredibili, ipsos
quoque sinus recessusve eorum perscrutantes; si quid operi
melis idoneum undelibet excerpere atque exsculpi possit.
Vade ad apem (inquit Scriptura) *& discite quomodo operaria* loc. tit.
est: ejus, inquam, in opere faciendo solertiam, studium, ac-
curationem imitare.

C A P V T X X.

*Salvatoris apertum latus, esse peregrinorum
sepulturam.*

§. I.

Quinam peregrini sepulchri jus hinc habeant.

B Petrus de Alcantara, in supra à nobis memorata de
vulnere lateris Christi meditatione, inter varia epi-
theta quibus illud exornat, appellat illud sepulturam pere-
grinorum: ad id, opinor, respiciens, quod Matthæi cap:
23. dicitur, pretio divini sanguinis, quod infelix Judas Sa-
cerdotibus restituerat, emptum fuisse agrum figuli, in se-
pulturam peregrinorum. Quæ mihi quidem appellatio, &
peridonea, & sanctæ cujusdam dulcedinis plena esse vi-
detur.

Equidem, ut ajebat David ad Dominum: *Peregrini Paral. 29. Ps.*
sumus coram te & advena, sicut omnes Patres nostri. Quos ni-
mirum observat Apostolus, etiam in terra repromissionis de-
monatos tanquam in aliena, in casulis (aut tentorijs) habitan-
do: expectantes fundamenta habentem civitatem; & confi-
tentes, quia peregrini & hospites sunt super terram. In quem
etiam sensum discipulos suos Salvator ajebat quidem in Joann. 17.
mundo esse, attamen non esse de mundo: quod nempe in
mundo,

mundo, tanquam in alieno demorarentur, neque mundi legibus aut moribus viverent; sed (quod de se quoque Paulus testatur) *in carne ambulantes, non secundum carnem militarent.* Quamobrem graviter admonet & obsecrat nos B. Petrus: *tanquam advenas & peregrinos abstinere nos à carnalibus desiderijs: ne scilicet sæculi cupiditatibus occupati, amemus exilium nostrum, & tanquam mundi cives effecti, patriæ cœlestis obliviscamur.*

Dupliciter quippe peregrini esse possumus in hoc mundo, necessitate primùm, tum etiam voluntate. Et quidem quod ad prius attinet, ipsâ naturæ conditione, volentes nolentes, peregrini sumus in vita: *commorandi enim* (ut ait De Senect. Romanus Orator) *natura diversorium nobis, non habitandi dedit:* aut, ut excelsiori fortiori que voce Propheta regius: *dies nostri quasi umbra super terram, & nulla est mora.*

Veruntamen hi soli in Christi latere ac corde sepulturam inveniunt, qui sese re ipsâ pro advenis & peregrinis habentes, locum exilij in quem projecti sunt, hoc est, mundum istum, non diligunt, sed sui hujus incolatus moras sentientes ac deplorantes, ab his visibilibus, quoad possunt, se abstrahunt, solo cœlestium desiderio occupati, atque suspensi; atque illud Pauli mente & actione tenentes: *nostra conversatio, seu* (ut olim legebat Tertullianus) *nostræ mansio, in cœlis est.*

Talibus igitur peregrinis, mysticâ quadam ratione, sepulturæ locus destinatus est apertum latus Salvatoris, in quo ipsi sibi ac mundo mortui securè quiescant; in isto fœdero tabernaculo divini cordis absconditi à conturbatione hominum, & protecti à contradictione linguarum. Nam eum naturaliter mors prior sit quàm sepultura, prius de perfecta sui mortificatione peregrinus noster, quàm de felice illa in Christi corde sepultura cogitet; nempe, ut (quod ait B. Gregorius) *extinctus mundo lateat, & à cunctis rerum*

petitur.

perturbationibus, intra sinum sese divini amoris abscondat. uti in sepulchro videlicet: quippe, ut rursus indicabimus inferius, contemplationem intimam idem Gregorius quasi sepulchrum esse ait, in quo mens mundo crucifixa quiescit.

De quorum numero sanctorum peregrinorum, inter alios fuisse video P. Bernardum Colnago nostrum; qui ad illa foramina divinæ petrae, ad illam cavernam maceriae Lat. Vit. c. 12. continuo anhelans, atque suspirans: *Nam in hac (ajebat) felici latebra, si vivere detur; quod præstantius palatium optare possim ad habitandum? Quòd si mori contingat, quam nobiliorem invenire sepulturam?*

§. 2.

Quis censendus sit mundo crucifixus, mundo mortuus, mundo sepultus.

A Pud mellissuum Bernardum sermo quidam habetur hoc serm. 7. in Quadr. titulo: *De peregrino, mortuo, & crucifixo.* In quibus hanc ille graduum differentiam ordinemque constituit: ut in primo & infimo gradu sit is, qui peregrinus in mundo dicitur. Peregrinus quippe, etsi rebus loci quæ transit non sic inhæreat, ut obliviscatur patriæ ad quam contendit: attamen subinde eorum quæ istuc geruntur aliquâ pulsatur curiositate, atque ut ijs non implicetur, detinetur tamen. At qui jam in altero gradu est, magis alienus est ab actibus sæculi. *Mortuus enim* (inquit S. Bernardus) *æquè blanda hujus sæculi, sicut aspera spernit*: neque ullâ rerum istarum cupiditate, neque verò etiam sensu tangitur. Veruntamen qui potest cum Paulo dicere: *Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo*: is adeò rerum quas mundus amat, affectu non ducitur; ut eas etiam prorsus oderit, & velut crucem abominetur. In hunc enim sensum Apostoli verba interpretatur S. Bernardus: *Omnia quæ mundus amat, crux mihi sunt; delectatio*

lectatio carnis, honores, divitiae, vana hominum laudes: quae verò mundus reputat crucem, illis affixus sum, illis adhaere, illa toto complector affectu. Quare hic supremus abscissionis à mundo, & (uti loquimur) abrenunciationis gradus esse videtur. Ita ferè Bernardus, & ad scopum suum profusè accommodatè.

Sed tamen possumus in rem praesentem, omisso tantum per peregrino, tres etiam gradus secessionis à mundo paulatim aliter constituere, ut nimirum ipso naturae ordine servato, primus gradus sit mundo crucifigi: secundus, mundo mori: tertius, mundo sepeliri.

Siquidem qui mundo duntaxat crucifixus est, tamen quae mundi sunt non diligit, oderit potius; facere tamen non potest, quin ea quae sunt mundi quandoque sentiat, & eorum quae circa se gerantur, sive ea adversa, seu prospera sint, imaginibus tangatur. Ut proinde cui mors omnium rei cuiusvis sensum abstulit, magis extra mundum positus, & longius à mundi affectibus secretus esse videatur. Atamen nec profusè mundo excessisse putandus est, qui quaquam, ut mortuus, ista non videt, videtur tamen; & etiamnum super terram positus, detinet adhuc hominum oculos, & mundi de se cogitationibus affectionibusque obiectatur.

4. 5. mor. c. 2. Ita enim (ut ait B. Gregorius) qui jam mundum non amat, sed tamen ab illo vel non volens amatur, et si ipse velut mortuus mundum non videt, hunc tamen mundus adhuc non mortuus videt. Restat igitur, ut is sepeliatur denique, ut semotus etiam ab hominum sensibus tractatibusve, nullum profusè cum mundo commercium habeat, & perinde ac si nunquam fuisset, ex hominum etiam mente & cogitatione deleatur.

4. 2. mirac. c. 29. Quà ratione Petrus Cluniacensis Abbas, cognomento Venerabilis, de quodam Converso Carthusiano loquens: Hic (inquit) toto studio obedientiae, humilitati, mortificationi omni quam poterat operam adhibens, mundum sibi, seque mundo, non

tantum crucifixent, sed etiam sepelierat. Nec dissimiliter Abbas Moyses in vitis Patrum; qui interrogatus, quomodo aut quatenus possit se homo mortificare; in hunc modum respondit: *Nisi quis arbitratus fuerit, se habere jam triennium in sepulchro, ad hunc sermonem pervenire non potest.* Quasi diceret: ut quis ad perfectam sui mortificationem pervenisse censeatur, ita sese habere debere, ut perinde ac si pridem mortuus atq; sepultus esset, nihil jam cum mundo commune habeat, adeoq; nec ipse de mundo, nec mundus de illo cogitet, sitq; (quod de se dicebat Propheta) *oblivioni datus, tanquam mortuus à corde.*

L. 7. c. 26.

Psal. 30.

Quo modo qui affectus fuerit; ut videlicet se mundo, mundumq; sibi crucifigens, quæcunq; mundi sunt, oderit atque aversetur; rursumq; se mundo, ac mundum sibi ita sepelierit, ut neque jam ipse mundum sentiat, nec sentiat à mundo; aut sanè sicuti omnem rerum sæculi cogitationem deposuit, ita nec de se cogitari, aut ullam sui rationem haberi, aut cujusquam animum in se occupari, æquo animo patiat: hunc ego profectò in Christi latere, in ipso Christi corde ac visceribus profundè tumulatum existimem, atque ex eorum esse numero, quibus convenit illud Pauli: *Mortui estis, & vita vestra est abscondita cum Christo in DEO.* Ep. 2. ad S. 91. Et illud Paulini: *In cælo sepelisti vitam tuam, quam in Christo abscondisti.*

Col. 3.

Ep. 2. ad S. 91.

Ad extremum vide, an non ad hunc apicem ac sublimitatem Christianæ virtutis evaserat, Theophorus ille, & Christi Jesu ac passionum ejus ardentissimus amator S. Ignatius; dum Romanis scribens, & inexplebile pro Christo patriendi desiderium ostentans, eò devenit denique, ut ardentè optet, nihil sui in mundo restare post obitum; sed corpus suum omne in leonum ventre sepeliri: siquidem tunc (inquit) *fidelis esse potero, cum mundo non apparuero.* Sed delectat hominis incomparabilis, quibus hunc suum affectum

Z z z

cum

ctum exprimit, verba pluscula ponere. Cùm enim pluribus id à Romanis contenderet, ne intempestivâ quâdam benevolentia niterentur, impedire passionem ipsius, illamque interposuisset celeberrimam vocem: *Fruentum Christi sum; dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inveniar; ita proximè subdit: Immò blanditijs demulcere potius feram, ut mihi sepulchrum fiant, ut nihil de corpore meo relinquatur; ne cùm obdormiero, molestus cuiquam inveniar. Tunc ero verus JESU Christi discipulus, cùm mundus nec corpus meum viderit.* Hæc ille.

Quæ quidem quàm longè dissident ab consuetis votis ac studijs filiorum Adæ: quorum ea tam anxia cura est, ut quodammodo sibi ipsis etiam post fata superstitis, in ore vivant aut memoria mortalium, idq; unum præsertim tot laboribus tam operosè & miserè moliuntur.

Sed ista scilicet sanctorum peregrinorum, in Christi latere altè sepulcorum, Philosophia est, de intimo corde Christi despecti atque despreti hausta, & (ut ita loquar) de ipsis Crucifixi medullis deprompta; adeoq; non tantum ignota mundo, sed nec vulgo eorum, qui se spirituales præfiteantur, satis agnita.

§. 3.

Quanta quies sit & pax anima, in latere Christi Crucifixi sepulta.

cap: 3. & 10. Sanctus Job oppressus doloribus, & loquens in amaritudine animæ suæ, ad malorum suorum acerbiteriam demonstrandam, non uno loco optabat fuisse quasi non esse, & de matris utero fuisse translatus ad tumulum, in quo subductus humanis oculis, malorum immunis requiesceret. *Nunc enim (inquit cap: 3.) dormiens steterem, & somno meo requiescerem: cum regibus & consulibus terræ, qui adificiant sibi solitudines.* Hoc est: qui in locis solitarijs atq; desertis magnifica

gnifica sibi Mausolea excitant, aut etiam in excisis rupium petris, curioso opere ac sumptuoso, monumenta sibi elaborant; ut ille Sobna Præpositus templi; de quo Isaias cap: 22.

Felix anima, quæ crucifixa mundo, sibiq; ac suis cupiditatibus planè mortua, sepulturam sibi invenit in corde Christi derelicti prorsus ac desolati, quod idcirco meritò locum appelles vastæ solitudinis; in illa spelunca divine Petræ, quam animæ in terris peregrinanti in sepulcri vicem & locum quietis diligenter excidit & adornavit divinus amor: ut hic quoque valeat illud Isaiæ: *Et erit sepulchrum, ejus gloriosum.* Gloriosum verò; sed non dulce minus & amabile; quippe quod quieti suavissimæ, & dulci sopori divinæ contemplationis est destinatum. Ibi enim verò *dormiens silet* contemplatrix anima: quia altum profectò arcanumq; silentium est, ubi desideriorum temporalium cessante tumultu, omniq; strepitu superfluarum curarum, tranquilla mens uni intendit dilecto, & cæteris mortua, illi soli vivit, intra cujus sinum per intimam contemplationem absconditur. Ut enim S. Gregorius: *Mortui in sepulchro abscondimur, cum mortificati exterius, in secreto interna contemplationis celamur.* Ibi somno suo *requiescit*: quia dulcis quidam somnus animæ, divina contemplatio est: quo capta & velut absorpta, obliviscitur omnium quæ foris sunt, & neque se ipsam jam sentiens, sopore quodam extatico, in amoris divini sinu placidissimè acquiescit.

Ibi (quod etiam ait S. Job) *non audit vocem exactoris*: quippe quæ mundo nihil debeat, quem pridem res suas sibi habere jussit; atque ex Apostoli monito, nemini quidquam se debere sentiat, nisi ut eum in Christo diligat, atq; (quod re ipsa omni ope connititur) eundem secum in Christi visceribus inveniat.

In ea igitur solitudine divini cordis, in isto sepulchro internæ contemplationis, conquiescit ac dormit suavissimè pere-

Isai. 11.

1. J. mor. c. 3.

Rom. 13.

peregrina nostra, felix, læta, segura, imperturbabilis. Ut quæ jam non modò nihil eorum quæ mundi sunt desideret, sed neque ipsa cœli gaudia beatamq; DEI contemplationem nimis anxie requirat: certa, quidquid ad se pertineat dilato suo curæ esse; contenta interim ipso corde Christi crucifixi, in quo & paradysum, & cœlum, & DEUM inveniat, beatâ quadam imitatione & prægustatione consummantia in cœlo felicitatis. Ut proinde sanctâ quâdam dulcedine ebria, illas sibi Prophetæ voces usurpet: *In pace in id ipsum*

Ps. 4. *dormiam & requiescam.* Quarum etiam vocum suavitate captus, in suâ ad DEUM conversionis exordijs S. Augustinus

8. 9. confess. exclamabat (ut ipse loquitur) *clamore alto cordis sui: ô in pace! ô in id ipsum! ô quid dixit, obdormiã & somnum capiam!*

Ad extremum observo, quiddam his affine inveniri apud B. Justinianum in triumphali Christi agone cap. 11. ubi & ipse ad locum Matthæi 23. aspiciens: *Qui sunt* (inquit) *peregrini hi, pro quorum sepultura, pretio sanguinis, figuntur ager? Peregrinos illos utique dixerim, qui hujus vite veniunt blandimenta, qui in hoc mundo, amando nihil possident, &c.* Horum verò peregrinorum (subdit) *spiritualis sepultura, pax est, & mentis tranquillitas. Qui talis est, frequenter se ab hominum occultat tumultibus, seque in cordis sui* (adde tu, & cordis Christi) *secreto, tanquam in sepulchro collocat, quatenus liberius etiam per contemplationis studium*

Job 5. *DEO vacare liceat. Addit: De hoc sepulchro legitur sic: Ingredieris in abundantia sepulchrum, sicut infertur acervus tritici in tempore suo.* Ad quæ nimirum Jobi verba rursum B.

1. 6. Mor. c. Gregorius: *Quid enim sepulchri nomine, nisi contemplativa vita signatur: qua nos quasi ab hoc mundo mortuos sepeliamus, dum à terrenis desiderijs susceptos in intimis abscondit? Ab exteriori quippe vita mortui, etiam sepulti per contemplationem fuerant, quibus Paulus dicebat: Mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in DEO. Sic ibi.*